

Poul Sørensen: Jeg tror, man har lov til at sige, at denne sag er en af de ejendommeligste, som har verseret i det høje ting. Jeg er ikke sikker på, at alle så let havde fået et forslag til folketingsbeslutning igennem som det ændrede forslag til beslutning, der nu foreligger indstilling om at vedtage. Som de ærede medlemmer ved, er man startet i den ene side og endtovre i den anden side. Det har overrasket mig, at det rent teknisk kan lade sig gøre først at fremsætte et forslag til folketingsbeslutning, som tager sigte på en ganske speciel sag, men slutte med at foreslå en affattelse af dette forslag, som, har man vel lov til at sige, nærmest giver direktiver til et af det høje ting nedsat udvalg, der behandler en helt anden sag. Men det har altså teknisk kunnet gennemføres, og jeg skal ikke, udover at udtale min forundring herover, beskæftige mig mere med den side af sagen.

Jeg var overrasket over det initiativ, de to forslagsstillere tog, men det skal ikke være nogen hemmelighed, at de oplysninger, vi har fået gennem mange og lange forhandlinger i udvalget, har overrasket mig endnu mere, og jeg er kommet til det resultat, at det har været fuldkommen urimeligt at henvende sig til folketinget i en sag som denne. Det er fuldstændig klarlagt for udvalgets medlemmer, at man i dagspressen har diskuteret — flerspaltede overskrifter har der været — hvorvidt nedrivning skulle foretages; det er omtalt i pressen i 1954 og i 1955. Vi har fået dokumentation for, at sagen er fuldstændig rimeligt og rigtigt behandlet — selvfølgelig — i borgerrepræsentationen. Vi har fået dokumenteret, at efter borgerrepræsentationens lukkede møder er meddelelse blevet givet offentligheden, som det sig hør og bør. Derefter — efter at alt det er i orden — bliver udførelsen af den plan påbegyndt, som statsmagten selv har givet sin bemyndigelse til. Og så, efter adskillige måneders forløb, tager to af det høje tings medlemmer sagen op og vil have det høje folketing til at agere højesteret.

Jeg vil gerne ved afslutningen af denne sag over for udvalgets formand og ordfører, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, gentage, at det efter min mening i allerhøjeste grad er en sag, man kan sætte mange spørgsmålstejn ved. Kan man be-

handle en kommune således, som Københavns kommune er blevet behandlet i denne sag? Udvalgsledelsen har, så vidt jeg kan forstå, haft mange, mange overvejelser med hensyn til, hvorledes man skulle finde ud af denne sag, og det er nu sket på denne måde, som — overraskende for mig — kan accepteres.

Mit parti vil selvfølgelig sagligt overveje, hvorledes man i fremtiden skal disponere med hensyn til statsmidler, som stilles til rådighed for kommunerne, men det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard kan ikke forvente, at vi skal finde det rimeligt, at finansudvalget skal sidde som højesteret i sådanne spørgsmål; det har jeg også givet udtryk for tidligere. Det være sagt med det samme, at hvis man kan finde en rimelig, saglig måde, hvorpå man kan følge disse ting uden at hæmme, at der træffes normale dispositioner, erklærer vi os villige til at være med.

Det er jo ikke det rette tidspunkt, her ved sagens afsluttende behandling, at diskutere, om der skulle have været en kolonadeordning. Den tekniske side af sagen mestrer udvalgsformanden — det gør jeg ikke — så jeg skal lade alle disse ting ligge.

Jeg erklærer mig altså tilfreds med denne udgang af sagen, idet jeg dog atter understreger, at den i dag ser mere mærkelig ud for udvalgsmedlemmerne, end den gjorde dengang den begyndte.

Alfred Jensen: Vi står nu ved afslutningen af en af mærkesagerne i året 1956, en mærkesag ikke på grund af dens storslåethed eller indhold, men en mærkesag på grund af den måde, hvorpå den er kørt op og behandlet. Den startede jo med nogle gigantiske artikler i agurketiden i Politiken. Der blev opbudt alt det, man presse-mæssigt var i stand til at opbyde, og sagen blev ført frem på en måde, så man måtte tro, at det var den allerstørste sag i dansk politik. For at understrege alvoren blev den rejst i finansudvalget og senere bragt frem i folketinget, og det med en sådan iver, at det faktisk var en af de første sager, der blev forelagt til behandling her, idet forslaget til beslutning blev fremsat den 3. oktober.

Man kan nok sige, at sagen har været genstand for offentlig behandling, men